

Sygn. akt III KK 61/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Dołhy

SSN Dariusz Świecki

Protokolant Teresa Jarosławska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Małgorzaty Wilkosz-Śliwy,
w sprawie **P. G.**,

skazanego z art. 178 a § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 17 lipca 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w K.

z dnia 7 listopada 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
karze i środku karnym, i sprawę w tym zakresie przekazuje do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K., wyrokiem nakazowym z dnia 7 listopada 2013 r. uznał
P. G. za winnego popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 1 k.k. i za

czyn ten, na mocy wymienionego przepisu oraz art. 35 § 2 k.k. skazał go na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem potrącenia 15% wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym. Ponadto, na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek kamy w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku i na jego poczet zaliczył, na mocy art. 63 § 2 k.k., okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 12 października 2013 roku.

Orzeczenie to uprawomocniło się wobec jego niezaskarżenia.

Obecnie wyrok ten, w części dotyczącej orzeczenia o karze, zaskarżył Prokurator Generalny kasacją wniesioną na niekorzyść P. G. W skardze tej zarzucił *„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa karnego materialnego, tj. art. 35 § 2 k.k., polegające na orzeczeniu wobec P. G. kary 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem potrącenia 15 % wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym, bez wskazania celu społecznego, na który ma być przekazywana kwota potrąceń”*. Na podstawie tego zarzutu wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest w oczywistym stopniu zasadna.

Zestawienie sformułowanego zarzutu kasacyjnego z przytoczoną treścią wyroku Sądu Rejonowego przekonuje niezbicie, że zaskarżone orzeczenie o karze rażąco narusza przepis art. 35 § 2 k.k., w którym unormowano sposób wymierzenia kary ograniczenia wolności połączonej z potrąceniem wynagrodzenia za pracę. Przepis ten stanowi, że obowiązkiem sądu orzekającego tę karę jest wskazanie w wyroku wysokości odsetka wynagrodzenia, potrącanego w stosunku miesięcznym, oraz celu społecznego, na który rzeczony potrącenie ma być przekazywane. Zaskarżone kasacją orzeczenie Sądu Rejonowego nie zawiera tego ostatniego elementu, co oznacza, że Sąd uchybił wskazanemu obowiązkowi, wynikającemu z przepisu prawa materialnego, będącego podstawą wydanego rozstrzygnięcia.

Opisane naruszenie bez wątpienia miało charakter rażący, a zarazem taki, który wywarło istotny wpływ na treść wyroku w zaskarżonej części. Rację ma Prokurator Generalny, że pominięcie w wyroku sposobu wykonywania wymierzonej

kary ograniczenia wolności w istocie w ogóle uniemożliwiło jego wykonanie w tej części.

Z tych zatem powodów Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, a co za tym idzie, w zakresie orzeczenia o środku karnym. Wprawdzie przeciwko temu ostatniemu orzeczeniu w kasacji nie wysunięto żadnego zarzutu, ale rozstrzygnięcie Sadu kasacyjnego – dyktowane niezbędną precyzją co do zakresu uchylenia (art. 537 § 1 k.p.k.) – warunkują dwie zasadnicze przesłanki. Po pierwsze to, że zgodnie z treścią art. 518 k.p.k. w zw. z art. 447 § 2 k.p.k. skargę kasacyjną zwróconą przeciwko rozstrzygnięciu o karze uważa się za zwróconą także przeciwko orzeczeniu o środku karnym. Przede wszystkim zaś to, że orzeczenie o środku karnym nie stanowi rozstrzygnięcia samoistnego, lecz jest immanentnie związane z orzeczeniem w kwestii kary lub środka probacyjnego (rzecz jasna, z wyłączeniem wypadków określonych w art. 99 i 100 k.k.). Uchylenie rozstrzygnięcia o karze determinuje zatem upadek orzeczenia o środku karnym.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy dokona stosownej korekty orzeczenia o karze ograniczenia wolności, wskazując cel społeczny, na który ma być przeznaczone potrącenie wynagrodzenia za pracę. Zważywszy na to, że skierowany na niekorzyść oskarżonego zarzut kasacyjny odnosił się tylko do tej kwestii, w pozostałym zakresie Sąd Rejonowy – rozstrzygając o karze i środku karnym – związany będzie zakazem *reformationis in peius* (art. 443 k.p.k.). Orzekając zatem powtórnie, uwzględni rozmiar, zakres i rodzaj dotychczasowych rozstrzygnięć, bacząc, by nie pogorszyć sytuacji oskarżonego. Uwzględni zarazem treść unormowania art. 538 § 1 k.p.k., które – w myśl rozumowania *a maiori ad minus* – pozwala zaliczyć, na poczet orzeczonego środka karnego, okres jego dotychczasowego wykonywania. Jednocześnie jest oczywiste, że nie ma przeszkód prawnych, by opisanej korekty wyroku nakazowego Sąd Rejonowy dokonał w trybie ponowionego postępowania nakazowego.